

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · I

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 240. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev01ny-shoot-idm139673030264784/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

se, og jeg vil aldrig ophøre at elske Dig, for Dødens Skygger tilsløre mit Blik!»

Hun havde imod Slutningen af hans Tale lænet sig tilbage mod den store Bøg og fulgt hver Mine i hans Ansigt med ængstelig Opmærksomhed, men ved hans sidste Ord reiste hun sig op med en Mine, som om hun forfærdedes ved hans Lidenskab.

Henry standsede hende og hviskede bønligt:

«Har jeg fornærmet Dig? Var min Tale for dristig? O, hvis Du ikke kan elske mig, saa lad mig i det Mindste høre, at Du tilgiver mig.»

Hun vendte sig om imod ham. Taarerne hang endnu som Dugperler i de lange, sorte Øjenhaar, men der var en forklaret Glans i hendes Blik, da hun slyngede sine Arme om hans Hals og hviskede:

«Henry, jeg har ofte bedet til Gud om, at han vilde føje det saa, at jeg kunde blive Dig en Søster; men aldrig har jeg troet, at jeg skulde blive saa lykkelig som i dette Øieblik.»

Han tog hende om Livet, trykkede hende tæt op til sig og sagde:

«See, nu gaaer Jordens Sol bort, der er kun en Linie af dens blodrøde Skive over Horizonten; men seer Du, hist over Hjørtholm staar vor Sol, de Elskendes Sol, Freias lysende Stjerne. Om Aftenen tænder den sit Blus før nogen af de andre Stjerner. Den blander ikke som Solen, forraader ikke som Maanen, den lader Natten beholde sit skysorte Slør, som skjuler de Elskendes Gang, men selv er den det lysende Tegn, der kalder til Mødet.»

Hun saae op paa ham med et Blik, der lyste af den inderligste Kjærlighed, og sagde:

«Sværmer og Drømmer! Hvem kunde troe, at Du skulde blive det? Kan Du huske, hvor haardt Du engang udtalte Dig derimod, og hvorledes Du kaldte det Sentimentalitet og Narrestreger, som Himlen maatte bevare enhver sund Natur for? Kan Du huske, at Du vilde have, at vi stakkels Piger skulde lære Mathematik som Modvægt mod vort Sværmeri? Og nu?»

«O,» svarede han, krystende hende i sin Favn og bedækkende hende med Kys, »jeg har været blind og døv for Livets egentlige Kjærne. Jeg har som den vantroe Thomas hver Dag seet Kjærlighedens Underer for mine Øine uden at ville troe derpaa. Sværmer og Drømmer? Hvad er Livet Andet end Sværmeri og Drømme. See Dig omkring! Nu ruller Nattens Karm frem over Jorden og ender Dagens travle, mæisommelige Værk, for at Aandernes Liv kan begynde. Mærker Du